

Juli

Katt- och råttalek med döden

Ambulansen var på väg. Jag var lättad, kände att jag äntligen skulle bli räddad. Svimmade jag skulle de starka männen i reflexdräkter slå in dörren och komma och hämta mig. Jag skulle klara mig. Människorna i de vita rockarna hade magiska händer, de skulle se till att det inte rann ur mig. Livet, som alla sa var så värdefullt. Jag kunde inte förlora det nu. Ambulansen var på väg.

Jag hade sett dokumentären om ambulansmännen i Malmö, och jag visste ganska mycket om ambulanser redan. Jag hade åkt många, många gånger. Men minnena var suddiga och oklara, inga ansikten kunde jag minnas och tidsuppfattningen var vag. Den där gången jag åkte från Höör måste jag ha åkt ett bra tag, men det var liksom bara borta. Det enda jag kom ihåg tydligt var rösterna:

- Ska vi klippa upp kläderna?
- Hon måste ha skurit av en artär här, jag får inte stopp på det.
- Ring och förbered en kirurg, de får ta det direkt.

Alla gångerna hade det varit nästan samma sak. Jag kände mig hemma i ambulansen, och ambulansmännen kände sig nog hemma när de såg mig.

Jag hade lärt mig det där om prioritering. Jag undrade om jag var prioritet ett, eller om de var tvungna att hämta någon annan först. Jag ville vara först, så att de skulle ta hand om mig när jag kände mig liten och ensam. Jag ville att de skulle sätta på sirenerna och skynda sig, för jag var rädd för mörkret. Men känslan var förbjuden, jag visste ju så väl att jag bara var besvärlig och att jag inte skulle dö. Och ambulansmännen visste vad de gjorde. De skulle komma i tid och hämta mig innan Gud gjorde det. De hade ju utbildning för att kunna prioritera rätt.

Det gjorde ont. Under revbenet. I huvudet. I magen. I händerna. I tårna. Det kändes överallt. Det var ingen ilande smärta, bara en konstig känsla av att någonting var fel. En känsla av att vara alldeles bedövad. Jag var både varm och kall och kunde inte styra benen och armarna som jag ville. Spaghettiwoman, det var jag det. Potatismostjejen. Grötflickan ... Och var hade nu maten kommit in i bilden? Alltid var det något jag fixerade mig vid.

Jag var ensam hemma och ytterdörren var låst. Tänk om de inte skulle kunna komma in? Tänk om de trodde att de tagit fel hus, och gick till nästa så att deras prioritering föll ihop precis som pepparkaksslottet jag bakat en jul för ett par år sedan? Om jag skulle dö innan de slog in ett fönster?

Nej, det där tänkte jag bara för att dramatisera lite. För att göra mig själv ännu mera hög av adrenalin än jag redan var. Dö skulle jag inte. Inte jag. Men mamma och pappa skulle få betala en saftig räkning när det krossade fönstret behövde ersättas, och det ville jag inte utsätta dem för. Jag hatade att alltid kosta pengar.

Ytterdörren måste låsas upp, men det var ett gränsfall om jag skulle klara av att förflytta mig genom huset och dit. Bara jag rörde mig började den brännande lavan med en smak av krossade tabletter komma upp i halsen. Så småningom hamnade den i den orangefärgade hinken som jag hade kräkts i varje gång jag varit sjuk under hela mitt liv. Bara jag vände mig i sängen rann svetten i floder längs med kinderna, samtidigt som jag virade täcket om mig ännu ett varv för att jag frös så fruktansvärt.

Golvet var härligt kallt. Jag hasade mig framåt på knäna, meter för meter. Hinken puttade jag framför mig. Hunden kom springande inifrån mammas och pappas sovrum och stannade en meter bort. Hon lade sitt vitbruna huvud på sned och bara stod. Hon gjorde inte ens en ansats för att be om kel, hon som alltid var så kelig annars. Hennes bruna, stora ögon sa till mig:

”Lillmatte, vad har du nu gjort? Vill du att jag ska ge dig en slick på kinden så att du blir glad?”

– Niki, allt är bra. Sov. Niki sova.

Men Niki var inte dum. Hon visste vad som hade hänt och vad som skulle hända. Nu skulle lillmatte vara borta i några dagar och alla i familjen skulle vara ledsna. Hennes promenader skulle bli korta och utan bollkastningar, och hennes mat tråkigare. Sedan skulle allt vara som vanligt igen. Det hade alltid varit så, så länge Niki hade funnits.

Jag kom fram till dörren och låste upp med nyckeln som hängde vid dörrkarmen, medan jag samtidigt kämpade för att hålla mig kvar på knä. Armarna vägde ton, och när dörren var öppen föll jag tungt ner på dörrmattan och låg stilla som en orörlig klump. Nu måste de komma! Jag hade stått ut en hel natt, och det gjorde ont! Det gjorde ont och jag var faktiskt rädd. Så länge jag inte låg i deras hårda metallängar med en gul filt som det stod ”Tillhör Landstinget” på, så var det jag som hade ansvaret. Ansvar var läskigt, och jag hade glömt allt om vad ansvar var, det som jag hade varit så duktig på förr i

tiden. Jag som alltid hade tagit hand om lillebror, gjort mina läxor och aldrig någonsin skrikit åt mamma eller pappa. Kanske jag hade tagit en överdos redan då? En överdos av ansvar?

De kom strax därefter. De starka riddarna bar den utmärglade prinsessan till sin magiska tut-tut-bil och körde henne till det förtrollade huset som lagade trasiga människor. Prinsessan sov sin Törnrosasömn, men prinsarna sade till henne att hon var tvungen att hålla sig vaken så att inte hon försvann för dem. Prinsessan skrattade i sömnen. Försvann? Inte kunde hon försvinna! Hon hade ju vaknat alla andra gånger.

– Detta är en mycket speciell liten tjej, ropade den ena ambulansmannen till den som körde. Jag har kört henne förr, och när man en gång träffat henne glömmer man henne aldrig. Hon vet mer om livet än någon annan jag har träffat.

Jag skrattade åt honom. I hans ord lät jag som en fantastisk filmstjärna, en hjälte, en huvudperson i en bestseller. Han sade det nog bara för att jag skulle bli glad. Men jo, det var sant att jag visste mycket om livet. Och om döden också för den delen. Jag hade till och med sett det vita ljuset en kort stund, innan de lyft mig ur snaran och burit mig till sängen. Jag var femton år då. Jag såg det vita ljuset, men vände tillbaka till min konstiga värld där jag var drottning över min kropp. Där jag kunde göra vad som helst utan att dö.

– Du måste sluta med sånt här, sa ambulanskillen, och genom min dimmiga blick såg jag att han var allvarlig. Jag vill inte hämta dig så här mer. Du är ju så söt, du borde ha ett bra liv!

Jag visste att han ljög. Jag var ful. Det var jag. Och han hade ju bara sett mig som en kråkande, svettig, sliten anorektiker med blodet fyllt av gift. Två gånger hade han sett mig i det skicket, och då var jag ännu fulare än vanligt. Han ljög helt klart.

Jag kan inte känna något längre.

Glädje är inte på riktigt.

Sorg har jag vant mig vid.

Rädslan är tom.

Oron är konstig.

Ilskan är långt borta.

Tröttheten är försvunnen.

Hungern är oviktig.

Kärleken är glömd.

Smärtan är tämj.

Mätnaden har flytt.

Energien finns inte.

Kölden spelar ingen roll.

Modet har jag aldrig haft.

Hoppet har jag gjort mig av med.

Viljan är meningslös.

Säg mej, är jag redan död,

eller väntar jag bara?

Akuten igen. Medicinakuten. Personalen kände igen mig. Några gick fram och hälsade på mig, skakade på huvudet och sa:

– Sofia, är du här nu igen?

Andra gav mig bara en blick. Jag visste så väl vad den betydde! Att läsa folks ögon var det jag gjorde allra bäst. Genom människors blickar såg jag direkt vad de tänkte, och inom ett par sekunder visste jag min inställning till dem. Trots att de försökte dölja sina förbjudna känslor bakom yrkesrollen kände jag att de tyckte att jag tog upp plats för dem som var sjuka på riktigt.

Så var jag åter i det vita rummet. Man räknade "Ett, två, tre!" och så låg jag på britsen som var klädd med papper. Papperet fick inte gå sönder. Gick det sönder så fanns jag, och att finnas var obehagligt.

Prinsarna i reflexdräkter sa "hejdå" och "krya på dig". Jag svarade med ett leende:

– Vi ses igen.

De svarade att det skulle vi inte alls göra, men jag visste att de ljög. De ljög för att de var snälla och för att de ville ge mig hopp. De visste att de skulle hämta mig igen, om jag kom ut den här gången också. Innerst inne så hade de slutat hoppas när det gällde mig.

Jag somnade när en ängel i vit tunika kom in med en massa rör. Jag visste att hon skulle fylla dem med mitt blod. Mitt giftiga, äckliga, röda blod som jag kunde få att rinna i stora floder om jag ville. Jag var drottning över det röda Niagarafallet.

Jag vet inte hur lång tid som hade gått när jag slog upp ögonen igen. Nu var något ännu mer fel än det hade varit innan. Nu var något verkligen jätte, jättefel! Jag var varm, så varm att papperet under mig hade blivit alldeles vått och det kittlade i ansiktet när dropparna rann i små bäckar från hårfästet ner på britsen. Jag hade varit i nästan hela världen, men ingenstans hade det varit så varmt som det var därinne just då. Huvudet snurrade och jag undrade om det fortfarande satt kvar på halsen. Jag försökte röra mina ben, men de låg orörliga som tunga klumpar. Och min kropp dunkade som en bongotrumma.

Om någon hade sett mig borde de ha sett hur min kropp pulserade och hur mitt hjärta slog femhundra gånger i minuten. Ja, varför såg ingen mig? Varför såg ingen hur sjuk jag var?

Åh, Sofia, tänkte jag för mig själv och försökte behärska den plötsliga rädslan för att tappa kontrollen. Du får inte sätta dig själv före andra! De måste rädda de andra före dig. De är ju sjuka på riktigt och förtjänar hjälp först. Det här är ju ditt eget fel.

Jag försökte vända mig, för att kunna se ut genom dörren. Kanske stod någon där som såg mig. Någon som hade kontrollen.

Jag var försiktig med min högra arm, för där satt nog droppet som skulle rädda mig. Den magiska vätskan som tog bort giftet. Men när jag vände på mig förstod jag att jag inte hade fått något dropp. Inte en enda milliliter av den magiska drycken hade kommit in i min kropp än! Sexton och en halv timme ... Hjälp, hade de glömt mig? Eller hade vitrockarna beslutat att låta mig vara, att låta mig försvinna och ta mitt straff för att jag trodde att jag var Gud och kunde leka med livet? Nej, jag ville inte dö! Jag var tvungen att påminna dem om det. Hade de trott att det var min önskan att försvinna från världen, denna soliga julimorgon?

Jag skrek på hjälp. Och jag skämdes över att jag var så desperat. Men ingen lyssnade på mig, ingen hörde mig.

Jag var så rädd, för jag visste att jag var mer sjuk än jag någonsin hade varit tidigare. Jag hade väntat för länge, även om jag inte hade tagit så många tabletter som jag brukade. Så här stark hade känslan i kroppen aldrig varit.

Jag var rädd för att jag inte hade kontrollen längre, och kanske inte den magiska vårdpersonalen heller. Var de verkligen så pålitliga och kunniga som jag trodde? Det gjorde så ont, och jag var rädd. Smärtan var kroppens varning om att den var på väg att lägga av.

Magen vände och vred sig, svällde och dunkade, bet, rev och klöste. Ingen kom och jag bestämde mig för att själv försöka lindra mina plågor. Jag var förvirrad av giftet i de små, vita pillren. De som skulle bota sjukdomar men som kunde skada så mycket, om man tog för många av dem. Jag tänkte inte på att britsen var hög och att man kunde slå i huvudet om man bara rullade ner som en hösäck, med spaghettiarmar som inte kunde skydda. Ett par sekunder senare låg jag nere på det svala sjukhusgolvet på den kalla, välbonade plasten. Det sista jag minns, var en hård röst som sa:

– Ligger du här nere? Du kan ju inte ligga på golvet, fattar du väl.

Sedan dog min tankeverksamhet.

Det hade varit en skön sömn. En sådan drömlös, djup svarthet som jag bara har upplevt de gånger jag tagit små, vita ovaler. Då världen nästan givit upp hoppet om att få behålla den där lilla tokfian som lekte med så stora leksaker som självaste livet. Ibland var det konstigt att vakna upp och upptäcka hur länge man sovit, fast man inte vetat om det. När man sover sin vanliga nattsömn är man ändå medveten om att man sover.

Jag visste varför det där svarta hade kommit. Det kommer när man har så ont, för att man helt enkelt ska slippa lida medan man väntar på avgörandet. Man får vara i det svarta medan Gud tar en till sin domstol, innan han slutligen bestämmer om man ska gå till höger eller till vänster. Till livet eller till döden.

Jag måste ha varit i den domstolen fler gånger än de flesta andra i min ålder. Gud ville att jag skulle leva. Jag visste det när jag svalde tabletterna. Hur skör och slapp linan än var skulle jag aldrig kunna falla, för mina vänner i domstolen stod under och höll ett skyddsnet mellan sig.

När jag vaknade upp på MAVA, samma avdelning som jag hade kommit till förra gången, var jag säker på att jag skulle få gå tillbaka till livet. Att jag hade fallit ner i nätet och studsat upp på linan igen. Visst, det sprang sjuksköterskor runt mig och stal mitt blod med sina vassa kanyler och det var maskiner runt mig med gröna, gula och röda linjer som guppade upp och ner. Visst, det var slangar och sladdar

som pumpade in motgift och mätte värden, och visst, det kom en undersköterska som skulle sitta och bevaka mig. Hon sa:

– Gör aldrig mer så här!

Än sen då? Det ingick i hennes arbetsuppgifter att säga så, det var bara betdelselösa ord och jag mådde ju bättre nu. Jag hade fått droppet med motgiftet, och allt var under kontroll. Nu kunde jag ju inte dö!

Rummet var ljust och stort, avdelat med ett vitt draperi för att patienten i sängen bredvid inte skulle se mig och jag inte skulle se henne. ”Sekretess och avskildhet,” hette det. Bara extravaket skulle kunna se oss båda två. Sitta och titta på de två tjejer som försökt ta sina liv, det var vad hon fick betalt för.

Det gick inte att sova på sjukhuset. Rummet var så ljust, sängen så hård och täcket hade inte alls samma fluffighet som det där hemma. Och så alla ljuden! Det ständiga pipandet från droppräknaren, snarket och mumlet på bosniska som kom från tjejen på andra sidan draperiet, klappret av inneskor ute i korridoren. Och så kom de och tog blodprov varje halvtimme.

Jag mådde illa, och extravaket hämtade en spypåse till mig. De hängde på väggen så att de skulle vara lätta att hitta i nödsituationer. Jag kräktes i den, och blev så förvånad över att det som kom ut inte var kolsvart och kornigt. Det brukade det ju vara!

En hel liter svart kol brukade de hälla ner genom den tjocka slangen som gick ner till magen. Jag brukade skrika till dem att sluta, för att det spände så hemskt i magsäcken. Men brydde de sig inte om det, fick de skylla sig själva om det kom svart sörja över hela golvet.

Nu mindes jag att någon hade muttrat att den här gången var det för sent både för att ge kol och magpumpa. Den här gången gick inte giftet att ta bort.

Läkaren kom på eftermiddagen. Han hade en vit rock med en fin, blänkande metallbricka där det stod hans namn. På barnkliniken brukade de ha klistermärken med Bamse på nålen, och ibland var den handmålad. Men nu var jag vuxen, för jag hade fyllt arton och inga klistermärken fanns på MAVA. Jag var inte liten, söt och oskyldig längre. Jag behövde inte tröst av klistermärken och nallar.

En pärm hade han också, en hel pärm som bara handlade om mig. Det var inte ens alla mina papper i den, för den högen var man tvungen att gå i omgångar med. Jag visste att det stod på första sidan med stora bokstäver: ”Akut intox”. Det stod det på mitt armband också. Men i pärmen stod det dessutom: ”Suicidrisk mycket hög!”. Även om det var så de såg det, kändes det nästan skrattretande i skrift.

Läkaren kom inte ensam. Han hade en sjuksköterska med sig, en ung tjej som jag hade träffat förr. Hon var visst den sköterska som hade hand om mitt rum idag. Hon log mot mig på ett konstigt sätt, och hennes leende gjorde mig orolig.

– Jaha, Sofia, sa vitrocken och satte sig på pallen bredvid min säng. Det här var inte första gången, förstår jag.

– Nej, det var det inte, svarade jag utan att öppna munnen. Jag sa det med ögonen.

– Du förstår, din lever var skadad redan innan, och det gör att du blir mycket sjuk av någonting som en frisk människa kanske hade klarat. Och sexton timmar är förfärligt lång tid att vänta innan man ber om hjälp, oavsett om man har leverskada eller ej.

Läkaren tittade mot sjuksköterskan som om hon visste bättre vilka ord han skulle använda. Men hon såg ner i golvet, för hon ville inte möta min blick.

– Sofia ..., sa läkaren. Din lever är nästan helt död. Du kanske vet det redan, men utan lever överlever man inte. Jag har aldrig sett så höga levervärden tidigare, den fungerar i princip inte alls och värdena blir sämre och sämre hela tiden, och ja ... Jag måste fråga dig om du vill leva?

Jag tyckte det var en konstig fråga. Visst ville jag leva, men vad jag ville borde inte spela någon roll. Tidigare hade de aldrig frågat, de hade bara räddat mig. Det var ju deras jobb. Och om de någon gång hade frågat, skulle jag ha svarat:

– Ja, jag vill leva men inte så här! Inte om jag alltid ska vara olycklig.

– Jag frågar dig för att jag vill veta om du är beredd att kämpa, för det blir en kamp och utan din medverkan är det meningslöst att ens försöka. Jag måste veta om du fransäger dig livsuppehållande åtgärder, så att vi vet hur vi ska agera om du ... ja, börjar tyna bort.

Jag tittade på sköterskan och mina ögon började tala igen.

– Skämtar han? frågade de.

Sjuksköterskan såg på mig med en blick som menade väl, men som ändå var så lätt att tyda att jag hade ryggat bakåt om jag inte hade legat ner.

– Jag vill inte dö! var det enda jag kunde säga. Det första jag yppat sedan jag kom till avdelningen.

– Okej, sa läkaren. Om du vill leva så ska vi försöka hjälpa dig att ta dig igenom det här. Jag ringer till en specialist i Malmö som får komma hit och titta på dig. Det blir nog så att du får ligga i respirator

ett tag, du vet en sån maskin som hjälper dig att andas ... Tills vi har hittat en ny lever till dig. Vi måste nog göra så. Vi fortsätter att ta blodprov varje kvart, men om värdena är ännu sämre nästa gång också så får vi söva ner dig och lägga dig i respirator på intensivvårdsavdelningen ett tag. Okej?

I själva verket sade han mycket mer än så. Han lindade in det hela i ett nystan med så fin färg som möjligt, för att dölja hur intrasslat och fult det var. Han försökte säga det så milt han kunde, men jag såg den hårda knuten i mitten av nystanet. Mig kunde han inte lura med sin tillgjorda omtänksamhet. Han sade ju nästan rakt ut att jag skulle dö.

Allt det här var så märkligt. Jag hade ju vaknat upp ur det svarta! Och så skulle de göra så att jag återigen hamnade där, och lägga mig i en maskin som andades åt mig. Jag kunde ju andas själv! Jag kunde andas jättebra. Det var en av de få saker som inte gjorde ont och som jag inte mådde dåligt av.

”Om jag frånsade mig livsuppehållande åtgärder ...” Exakt det uttrycket hade jag hört i förra avsnittet av ”Cityakuten”, och jag trodde knappt man sa så i verkligheten. Särskilt inte till en person som var vaken och kunde höra vad som sades. Kanske var det inte ens sanningen! Kanske hade läkaren ringt hem till mamma och pappa och sagt:

– Nu har hon gjort det igen.

Förmodligen hade mamma och pappa blivit så trötta på alltihop, att de sagt till läkaren att han skulle gå in till mig och säga något som skulle göra mig så rädd att jag aldrig skulle göra om det igen.

Men nej, jag visste att det inte var så. Mamma och pappa visste mycket väl att det inte gick att skrämma mig med att jag skulle råka illa ut. Det var ju hela poängen. Men vad kände jag egentligen? Var jag rädd?

Jag tänkte efter. Nej, jag var inte rädd. Det var som om jag hoppat in som gästartist i ”Cityakuten”, och blev panikslagen och orolig, fast bara på låtsas. Det här hände inte i verkligheten. När tagningen var över skulle jag resa mig upp ur sängen, borsta av kläderna och åka hem igen. Sånt här hände andra, inte mig. Jag var oövervinnerlig, som Super Mario när han fångade en stjärna, började blinka och musiken spelade jättefort.

Men det var ändå en liten del av mig som var realistisk, som låg i sjukhussängen och inte var med i vare sig teveserier eller tevespel. Den lilla delen av mig började genast fundera på alla de där papperna som fanns i en pärm hemma i mitt rum. Pärmerna som jag aldrig visade för någon.

Där fanns mina avskedsbrev, ett var till alla huvudpersonerna i mitt liv. Där fanns också mitt lilla testamente, där jag hade skrivit vilka som skulle få alla de sakerna som jag älskade när jag var borta. Och allra sist i pärmen fanns en teckning av en kista, så som jag ville att den skulle se ut. Kistan var min största rädsla inför döden.

Jag tittade aldrig själv i pärmen. Egentligen behövde jag den inte, jag kunde ju inte dö. Alla de där breven och teckningarna hade jag gjort i mörka stunder, då jag behövde något riktigt otäckt att göra för att få ut allt det hemska inuti mig. Att vara tio år, som jag var när jag skrev mitt första avskedsbrev till mamma, och planera för min egen död var tillräckligt hemskt för att det skulle kännas lite bättre i hjärtat.

Jag hade inte trott att jag skulle behöva ta fram den pärmen förrän jag var gammal pensionär och dog av något hjärtfel, som de flesta andra kvinnor i min släkt. Men nu började den lilla delen av mig som såg verkligheten, undra hur jag skulle säga det till mamma. Att om jag dog kunde hon ta fram den svarta pärmen som låg i min nedersta byrålåda. Det var ju hon som skulle säga sådant till mig, någon gång om sisådär fyrtio år.

Det var en sak till som var så kuslig att jag flinade åt mig själv när jag tänkte på det. Att flina var till hjälp för att det inte skulle komma för nära. Jag hade nämligen haft en sådan märklig tanke i huvudet hela sommaren, en tanke som envisades med att finnas där. Jag hade trott att det var en sådan där konstig sommargrej, för jag fick alltid en del konstiga griller i skallen på sommaren, men nu var jag rädd att det kanske var mer än så. Att det kanske verkligen låg någonting i det.

I vår trädgård fanns femhundra tusen gula rosor, sådana som höll sig i mindre än en vecka innan alla bladen var bruna eller hade fallit av. Jag tyckte om dem ändå, för de hade alltid stått där och jag hade brutit av knopparna på dem för att göra dockor av dem. En rosenknopp blev ett så fint huvud om man sedan använde en fingerborgsblomma som klänning. Men på baksidan av vårt hus, där det var så mycket skugga att inte särskilt många växter trivdes, växte en enda, alldeles klarröd ros. Den satt på en knotig pinne med blad på, och ändå var den större och intensivare än några andra blommor i vår prunkande rabatt. Det var en riktig skönhetsros, inte en leksaksros som de gula. Jag hade aldrig sett den förr.

Det var något särskilt med den röda rosen. Den stod i flera veckor utan att tappa ett blad, och det var då den där konstiga tanken kom till mig. Någonting sade mig att just den rosen hade ett alldeles

särskilt syfte, annars hade den inte varit så lysande röd och stått så länge. Jag hade en bestämd känsla av att den växte där bara för att den, när den var som vackrast, skulle bli försiktigt avklippt och lagd på min kista. Det var så jag tänkte.

Det var en märklig eftermiddag. Sjuksköterskor jag kände kom från olika avdelningar och pratade med mig, och de erbjöd mig mat och teve och allt man kan få på ett sjukhus, trots att jag inte hade ork att ta emot det. Särskilt en sköterska som jag tyckte om kom in och satte sig på en pall intill min säng, och frågade:

- Hur är det?
 - Jodå, det är bra, svarade jag. Detta är ganska konstigt bara.
 - Jag förstår det. Åh, Sofia, jag önskar verkligen att du inte gjorde så här! Att du skulle kunna se det jag ser, när jag tittar på dig.
 - Vad ser du då?
 - En jättesöt och duktig tjej som lyckas fånga allas hjärtan. Du är en sådan som man minns, en sådan som man drömmer om på nätterna efter en lång arbetsdag. Du är en så speciell flicka.
- Jag log mot henne, ganska stolt, men jag sa bara:
- Det säger du bara för att du är så snäll.

Jag hade inte så många vänner längre. För tre år sedan, när jag kom till Psyket, hade de varit betydligt fler. På mitt första nätverksmöte hade min närmaste umgänges-krets fyllt barnpsyks allra största konferensrum, och man hade haft så många idéer på hur man skulle kunna ordna upp allt som blivit fel. De förstod nog inte hur djupt inuti mig problemet satt. Och hur skulle de kunna förstå det? Jag skrattade ju fortfarande så glatt, och jag ritade ju så fina teckningar av regnbågar, moln och små söta barn. Och jag hade fortfarande högsta betyg i de flesta ämnen. Då kunde man inte ha problem som var så svåra att lösa. Det är inte så konstigt att de trodde fel, men när de insåg sitt misstag såg jag dem vända mig ryggen en efter en, efter att ha ursäktat sig med att säga:

– Förlåt, Sofia, men jag kan inte se sånt här. Jag älskar dig för mycket för att se dig därinne, på det där ... stället.

Men deras kärlek måste ha dött med tiden, för sedan såg jag dem alltmer sällan. De försvann på något mystiskt sätt.

Linda var en av dem som inte hade vänt mig ryggen. Hon hade bara känt mig som sjuk. Hon hade aldrig sett en Sofia utan randiga armar, utan monstertankar. Linda skulle bli vitrock, när hon gått färdigt läkarlinjen. Hon skulle nog bli en bra läkare. Om hon vågade hålla ögonen öppna och aldrig stängde dem, så som nästan alla gamla läkare gjorde efter ett tag i yrket. Läkare som blundade var en av de saker jag var mest rädd för i hela världen.

Linda hade blivit min stödperson för ett och ett halvt år sedan, då jag varit levande död. Jag hade inte haft någon själ den vintern, inget inre liv över huvudtaget. Bara en kropp som gick, stod, låg och satt. Fast åt gjorde den inte särskilt ofta. Inte utan en slang i näsan där de kunde spruta ner näringen.

Stackars Linda skulle hjälpa mig att göra normala saker. Hon tog ut mig på bio, vi gick på café och hon lät mig träffa sina vänner, trots att jag var en utomjording bland dem. Deras hudfärg var vanligt beige, medan min var alldeles självlysande, giftigt knallgrön. Jag stack ut.

Linda kom till MAVA så fort jungeltelegrafan nått henne med beskedet. Hon var ju redan på sjukhuset och lärde sig gipsa brutna ben på små barn som lekt vilda lekar i klätterställningen.

– Så här illa har det aldrig varit förut, sa hon till mig. Jag såg dina värden, och man dör av bara hälften så mycket gift som du har i kroppen.

Jag bara skrattade och sade att det inte skulle hända mig någonting. Och för första gången log Linda inte tillbaka ...

Experten hade kommit från Malmö i samma veva som de nya värdena kom från labbet. Pappa satt i korridoren och väntade, honom ville jag inte träffa. Jag skämdes för att jag var en så dålig dotter och jag ville inte se honom gråta när han fick veta att jag skulle dö.

Två sköterskor satt inne hos mig när läkaren kom in med nyheten. Levern hade inte blivit sämre. Kanske, kanske, kanske kunde jag överleva utan transplantation.

Senare fick jag reda på att läkaren visste något som han inte hade förmått tala om för mig, något som gjorde att han inte gärna ville lägga mig i respirator. Han visste att sådana som jag alltid stod sist på kölistan till nya organ. Det skulle ett mindre mirakel till för att jag skulle få en ny lever innan jag dog av leversvikt. Han kunde ju inte säga det till mig, att när de sövde mig för att låta respiratorn ta över var det förmodligen sista gången Peter Pan hämtade mig till landet Ingenstans.

Den värsta faran var över, men jag var väldigt trasig inuti, förklarade läkaren. Det skulle reparera sig ganska mycket så småningom, för levern var otrolig på att fixa till sig själv. Men just nu var den till större delen bara en ruttan klump bakom mitt högra revben, och helt bra skulle den nog aldrig bli.

– Jaha, hur kommer detta att förändra saker och ting? frågade jag.

– Du kan inte ta några mediciner längre. Om några månader kanske du klarar att ta en Alvedon om du har huvudvärk, men jag avråder dig från att göra det. Alkohol tycker jag inte heller att du ska dricka. Absolut inte inom den närmaste tiden, och egentligen inte i framtiden heller. Du är extra känslig för alla sorters gifter, för din lever kan inte sortera bort dem lika bra som den har kunnat.

Sedan tröstade han mig lite genom att berätta en gammal gudasaga om en gud som gång på gång blev hackad i levern av en fågel, men överlevde tack vare att hans lever hela tiden reparerade sig. Jag hade tur, sa läkaren, att just levern fungerade så.

Jag hade tills nu haft en hel näve piller som skulle sväljas varje morgon. Det brukade vara en pärs att få dem att stanna kvar i magen. Och de gjorde mig trött och avtrubbad, konstig och svullen. Men om man var ett riktigt psykfall hörde det till att ta piller. Ju fler piller, desto mer status på avdelningarna. Man hade piller för symptomen, piller för sjukdomen, piller för biverkningarna, piller för att kunna sova, piller för att vara vaken, piller för att skratta, piller för att gråta, piller för att inte slåss, piller för att leva! Nu skulle jag inte ha en enda liten vit oval kvar i min röda medicindosett, den som mamma gömde så noga efter varje måltid. Det tog fem hela minuter för henne att hämta en huvudvärkstablett när någon var sjuk, därför att de var så noga gömda.

Två dagar senare tog de bort monitorn som höll koll på mitt hjärta. Efter tre dagar på MAVA kunde jag börja sitta upp med stöd. Efter fyra dagar kunde jag för första gången gå på toaletten utan att kräkas av utmattning efteråt. Efter fem dagar började jag bli så pass klar i skallen att jag började tänka igen. Jag började tänka på vad som skulle hända nu, med allting som jag hade planerat och vad jag skulle göra med mitt självhat nu när det inte gick att bråka med min äckliga, ruttna leverklump längre.

Mina tankar var de sjukaste, jävligaste, mest korkade, hemskaste, mest skräckinjagande tankar någon bara kan föreställa sig. De var oförklarliga, och hängde inte ihop alls. En del av mig tyckte att jag hade segrat än en gång, tyckte att jag hade lyckats bra med balansgången mellan livet och döden. En annan del av mig skrek av rädsla och panik, för den delen visste att det här skulle hända igen. Den delen visste också att Sofia faktiskt inte var odödlig.

Jag ville ju inte dö! Den riktiga Sofia ville inte lämna livet bakom sig, arton år gammal. Den riktiga Sofia grät på natten när ingen såg, för hon var så rädd att det svarta skulle bära bort henne för alltid. Ingen visste ju vad som fanns bakom det vita ljuset. Kanske var det mörkare än mörkast för en sådan som jag.